

трен за Сливница, и аз се бухам в него. И знаете ли какво, господа? Заварвам моя Мечо на същото място, още държи стойка! Но това нищо. Случи се нещо по-важно и по-интересно с моя Мечо. А това се отрази, така да се каже, и върху моята съдба.

Един ден кучето липса. Няма го никакво. Бре, какво стана? Пращам слугинята да го търси — няма го. Пък аз нямах време тоя ден. Бях много залисан. Решаваше се съдбата ми. Тая вечер щях да се годявам. Всичко уговорено. У момата ме чакат. Аз влюбен. Тя добра и благородна, и при това нямаше нищо против моята ловджийска страст. И тоя ден, обречен за радост, се огорчи. Моя Мечо беше се изгубил. Както и да е, аз, макар и много наскърбен, едвам дочаках вечерта и се опътих към дома на моята бъдеща жена. И като вървя из една затънтена уличка, как да ви кажа, бях малко възрастен ерген, някак беше ме срам да вървя из по шумните улици, срам ме беше да не разберат намеренията ми. Както и да е. Вървя аз из една затънтена уличка и на едно място на тротоара, гледам моя Мечо застанал на стойка и вдигнал глава нагоре, стои не мърда. Поглеждам и аз — какво да видя. На стената закачена фирма:

Кръчмарница „Пъдпъдък“.

Моля ви се, на тая фирма моя Мечо направил стойка. И то от сутринта още. Зарадвах се